Rådet for
Den Europæiske Union

Bruxelles, den 2. juni 2017
(OR. en)

9524/17

Interinstitutionel sag:
2016/0397 (COD)

SOC 420
EMPL 327
CODEC 891

RAPPORT

fra:	formandskabet
til:	De Faste Repræsentanters Komité/Rådet
Tidl. dok. nr.:	9200/17 SOC 338 EMPL 253 CODEC 812
Komm. dok. nr.:	15642/16 SOC 812 EMPL 549 CODEC 1910 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final
Vedr.:	Forslag til EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og af forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004 (Tekst af relevans for EØS og for Schweiz) - Statusrapport

I. INDLEDNING

Den 13. december 2016 forelagde Kommissionen sit forslag om ændring af forordning (EF) nr. 883/2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger og af forordning (EF) nr. 987/2009 om de nærmere regler til gennemførelse af forordning (EF) nr. 883/2004. Forslaget er baseret på artikel 48 i TEUF.

Det generelle mål med forslaget er at fortsætte moderniseringen af EU's regler om koordinering af den sociale sikring ved at gøre dem klarere og mere retfærdige og ved at styrke deres håndhævelse og således bidrage til at lette den frie bevægelighed for personer i EU. Forslaget fokuserer navnlig på fem områder:

i) arbejdsløshedsydelser
ii) ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed
iii) adgang til visse sociale ydelser for ikkeerhvervsaktive mobile borgere og
iv) familieydelser
v) gældende lovgivning for udstationerede og udsendte arbejdstagere og personer, der arbejder i to eller flere medlemsstater.

I overensstemmelse med den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning udførte Kommissionen en konsekvensanalyse af mulige løsningsmodeller, som evaluerede de økonomiske, sociale, og reguleringsmæssige indvirkninger såvel som den overordnede effektivitet og sammenhæng i forhold til EU's bredere mål. Konsekvensanalysen omfattede fire områder af forslaget, men den omfattede ikke forslagene om at styrke de administrative regler om koordinering af den sociale sikring vedrørende gældende lovgivning, navnlig for udstationerede arbejdstagere, der enten skulle præcisere de eksisterende forpligtelser i henhold til de nuværende forordninger eller udelukkende være af teknisk karakter. Inden Kommissionen forelagde sit forslag, foretog den omfattende høringer af interessenterne, herunder medlemsstaterne i Den Administrative Kommission og arbejdsmarkedets parter. Der blev iværksat yderligere to offentlige høringer i december 2012 og juli 2015.

Det foreslåede retsgrundlag er artikel 48 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, der kræver, at Europa-Parlamentet og Rådet træffer afgørelse efter den almindelige lovgivningsprocedure.

Europa-Parlamentet har endnu ikke afgivet udtalelse.

I overensstemmelse med den planlagte præambel til ændringsforordningen godkendte De Faste Repræsentanters Komité den 15. februar en fakultativ høring af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU). EØSU og Regionsudvalget har endnu ikke afgivet udtalelse.

Alle delegationer opretholder deres generelle undersøgelsesforbehold med hensyn til forslaget. Kommissionen har bekræftet sit oprindelige forslag i denne fase og opretholder sit undersøgelsesforbehold med hensyn til eventuelle ændringer af det.

Nummereringen af afsnittene (bilag I og II) er i forhold til Kommissionens forslag (dok. 15642/16).

II. RÅDETS ARBEJDE UNDER DET MALTESISKE FORMANDSKAB

Socialgruppen indledte behandlingen af forslaget den 30. januar 2017 og drøftede sagen ved ti lejligheder. Den brugte tre møder på generelle bemærkninger og den tilknyttede konsekvensanalyse. Delegationerne fik tilsendt et spørgeskema, som et flertal af medlemsstaterne besvarede, og Socialgruppen drøftede svarene på spørgeskemaet den 16. februar. Sammenfatningen af drøftelserne om konsekvensanalysen findes i bilag III til denne rapport.

Det maltesiske formandskab behandlede dele af forslaget vedrørende "ligebehandling og adgang til visse sociale ydelser for ikkeerhvervsaktive mobile borgere" og "gældende lovgivning". Der blev noteret store fremskridt i forbindelse med de fleste bestemmelser. Ikke desto mindre kræver nogle spørgsmål yderligere behandling på grund af deres juridiske og tekniske kompleksitet.

De vigtigste milepæle i formandskabets arbejde med sagen er følgende:

Vigtigste spørgsmål/valgmuligheder drøftet i Socialgruppen

1. LIGEBEHANDLING OG ADGANG TIL VISSE SOCIALE YDELSER FOR IKKEERHVERVSAKTIVE MOBILE BORGERE

Begrænsninger i ligebehandlingen for så vidt angår ikkeerhvervsaktive mobile borgeres adgang til sociale ydelser (betragtning 2, 2a (ny), 5, 5-a (ny), 5a, 5aa (ny), 5b, 5c, 47, 48, artikel 4, artikel 4a (ny) og artikel 70, stk. 4a (ny))

Artikel 4 i forordning (EF) nr. 883/2004 foreskriver samme behandling af personer inden for dens anvendelsesområde som statsborgere fra enhver anden medlemsstat med hensyn til rettigheder og pligter i henhold til deres lovgivning. Kommissionen foreslog at præcisere i et nyt stk. 2, at princippet om ligebehandling i forbindelse med adgang til sociale sikringsydelser for ikkeerhvervsaktive mobile EU-borgere kan være underlagt kravet om lovligt ophold som fastsat i direktiv 2004/38/EF. I sit oprindelige forslag havde Kommissionens til hensigt at kodificere Domstolens sag C-308/14 Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, C-140/12 Brey og C-333/13 Dano.

Undtagelsen fra det grundlæggende princip om ligebehandling og kodificeringen af Domstolens eksisterende retspraksis blev drøftet grundigt. Delegationerne havde den opfattelse, at Kommissionens forslag ikke tog hensyn til hele udviklingen på dette område, og at der desuden burde tages hensyn til anden retspraksis, nemlig sag C-67/14 Alimanovic og C-299/14 Garcia-Nieto.

Delegationerne er generelt enige om, at Domstolens retspraksis tillader (men pålægger ikke) medlemsstaterne at gøre adgangen til særlige ikkebidragspligtige kontantydelser, som også udgør sociale ydelser i forbindelse med direktiv 2004/38/EF, afhængig af de begrænsninger og de betingelser, der er fastsat i artikel 24 i nævnte direktiv. Der er imidlertid stadig forskellige holdninger til tilgangen til kodificering.

Delegationerne har delt sig i to grupper med forskellige fortolkninger: Nogle delegationer ønsker ikke at røre ved det grundlæggende princip om ligebehandling i artikel 4 og fastsætte kodificering i individuelle bestemmelser, mens andre delegationer slår til lyd for at indføre kodificeringen direkte i artikel 4 som foreslået af Kommissionen. Sidstnævnte gruppe ønsker, at der indføres yderligere bestemmelser i artikel 4, da retspraksis i sagerne Brey og Dano og retspraksis i sagerne Alimanovic og Garcia-Nieto dækker forskellige kategorier af personer, der er omfattet af direktiv 2004/38/EF. Disse fire domme er blevet kodificeret ved indsættelsen af et nyt stk. 4a i artikel 70 i forordning (EF) nr. 883/204, eftersom de alle vedrører særlige ikkebidragspligtige kontantydelser.

Et af de mest omstridte spørgsmål, som delegationerne ikke kunne nå til enighed om, vedrører kodificeringen af sag C-308/14 - Kommissionen mod Det Forenede Kongerige. Drøftelserne gik navnlig på, om denne sag gælder for alle ikkebidragspligtige sociale sikringsydelser, eller om den bør anvendes restriktivt på familieydelser som de ydelser, der er tale om i den sag, med en kodificering for at medtage et nyt stykke i artikel 67 i afsnit III, kapitel 8, i forordning (EF) nr. 883/2004 snarere end en bestemmelse i afsnit I.

På sidste gruppemøde støttede et større antal delegationer muligheden for, at kodificeringen af denne retspraksis bør dække alle de ikkebidragspligtige sociale sikringsydelser og ikke kun familieydelser. Formandskabet har derfor indført en ny artikel 4a, der sigter mod at kodificere sag C-308/14 - Kommissionen mod Det Forenede Kongerige.

Mens artikel 70, stk. 4a,[1] som foreslået af formandskabet synes at kunne accepteres af flertallet af delegationer, vil spørgsmålet om kodificering af sag C-308/14 - Kommissionen mod Det Forenede Kongerige kræve yderligere arbejde på ekspertniveau ("ikkebidragspligtige sociale sikringsydelser omfattet af artikel 3" i skarp parentes, se bilag I, betragtning 5a og artikel 4a, stk. 1).

[1] Artikel 70, stk. 4a, er blevet omnummereret og vedrører den tidligere artikel 70, stk. 5, i den seneste kompromistekst fra formandskabet.

På grundlag af drøftelserne har formandskabet endvidere præciseret i den nye artikel 4a, stk. 2, og den nye betragtning 5aa, at begrænsningerne også bør gælde for andre personer omfattet af forordningen end EU-borgere, nemlig statsløse og flygtninge samt deres familiemedlemmer og deres overlevende, der ikke opfylder betingelserne for lovligt ophold i overensstemmelse med andre relevante EU-retlige bestemmelser. Dette bygger på en bred enighed i gruppen om, at sådanne personer ikke bør behandles gunstigere end EU-borgere.

Formandskabet foreslår også at tilføje en ny betragtning 5-a (i forbindelse med artikel 70, stk. 4a, der kodificerer dommene i sagerne Brey, Dano, Alimanovic og Garcia-Nieto), en betragtning 5a (i forbindelse med artikel 4a, der kodificerer dommen i sagen Kommissionen mod Det Forenede Kongerige), en ny betragtning 5aa (i forbindelse med præciseringen for at sikre, at statsborgere fra en medlemsstat ikke behandles mindre gunstigt end andre personer, der er omfattet af forordningen i en tilsvarende situation). På grundlag af resultatet af drøftelserne, der fandt sted på ekspertniveau, foreslår formandskabet at lade betragtning 5b om sygeforsikring, der dækker samtlige risici, udgå, at lade betragtning 5c, der henviser til chartret om grundlæggende rettigheder, udgå og at slå betragtning 47 og 48 sammen til én (betragtning 47). Gruppen er nået til bred enighed om denne fremgangsmåde.

2. RELEVANT LOVGIVNING

a) Flyve- og kabinebesætningsmedlemmer

i) Betragtning 18b og artikel 11, stk. 5, i forordning 883/2004

Artikel 11, stk. 5, i forordning 883/2004 fastsætter, at flyve- og kabinebesætningsmedlemmers arbejde anses for at udøves i den medlemsstat, hvor hjemmebasen er beliggende. Kommissionens forslag ajourfører artikel 11, stk. 5, og betragtning 18b for at bringe det i overensstemmelse med den nye definition af "hjemmebase" i Kommissionens forordning (EU) nr. 965/2012.

Der var ingen større spørgsmål i gruppen vedrørende denne opdatering, om end nogle få medlemsstater satte spørgsmålstegn ved, om det er hensigtsmæssigt at fastsætte den virksomhed, der udøves, som "udelukkende" udøvet i den medlemsstat, hvor hjemmebasen er beliggende. Eftersom "udelukkende" ikke kommer direkte fra tilpasningen af definitionerne, foreslår formandskabet at slette det. Der var ingen medlemsstater, der gav udtryk for modstand mod dette. Som Kommissionen påpegede, skaber artikel 11, stk. 5, uanset om ordet "udelukkende" optræder i teksten eller ej, en lovvalgsregel, der gør det muligt at fastslå, hvilken lovgivning der finder anvendelse, hvorfor der kun kan gælde en hjemmebase.

Formandskabet mener, at der er opnået bred enighed om artikel 11, stk. 5, og betragtning 18b i forordning 883/2004.

ii) Artikel 15, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009

Kommissionen foreslår i artikel 15, stk. 2, at tilføje en henvisning til artikel 11, stk. 5, for at der kan udstedes et personbåret dokument A1 ("A1-attest") for flyve- og kabinebesætningsmedlemmer som omhandlet i artikel 11, stk. 5, i forordning 883/2004.

Der var bred enighed i gruppen om denne bestemmelse som foreslået af Kommissionen.

b) Særlige regler om gældende lovgivning

i) Artikel 12 i forordning 883/2004

Artikel 12 fastsætter, hvilken medlemsstats lovgivning der finder anvendelse på arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, som udøver en aktivitet i en medlemsstat og udsendes eller rejser til en anden medlemsstat for at udføre et arbejde i en periode på højst 24 måneder. Kommissionen har foreslået at ajourføre terminologien, således at en "udstationeret arbejdstager" som defineret i forordning (EF) nr. 883/2004 bringes på linje med en "udstationeret arbejdstager" som omhandlet i direktiv 96/71/EF om udstationering af arbejdstagere, og derfor at skelne mellem "udstationerede" og "udsendte" arbejdstagere for at øge den juridiske klarhed. Forslaget udvider desuden forbuddet mod afløsning af udstationerede arbejdstagere med selvstændige erhvervsdrivende.

Der var bred enighed i gruppen om, at den foreslåede skelnen mellem "udstationerede" og "udsendte" arbejdstagere vil være vanskelig at gennemføre i praksis, og at omkostningerne ved denne ændring vil være større end de minimale fordele. Hvor nogle medlemsstater gik ind for en bred fortolkning af afløsning, var andre desuden mere til en snævrere tilgang.

For at skabe større klarhed om den terminologi, der anvendes i direktivet om udstationering af arbejdstagere og forordningen om koordinering af de sociale sikringsordninger, foreslår formandskabet at erstatte udtrykket "udstationeret" arbejdstager med udtrykket "udsendt" arbejdstager for at dække både arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende. På denne måde vil udtrykket "udstationeret" ikke længere være relevant for fastlæggelsen af gældende lovgivning i henhold til forordningen og kun betyde en udstationeret arbejdstager i henhold til direktiv 96/71/EF.

For at imødekomme de to forskellige tilgange til fortolkningen af afløsning fastholdt formandskabet en bredere tilgang til artikel 12, stk. 2, der anerkendte, at forbuddet mod afløsning kan blive overtrådt selv i tilfælde, hvor den person, der afløser en arbejdstager eller en selvstændig erhvervsdrivende, er omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat. Desuden indførte formandskabet en ny artikel 12, stk. 2a, for at give mulighed for undtagelser fra forbuddet mod afløsning. Den nye artikel 12, stk. 2a, tillader en begrænset undtagelse fra det generelle forbud mod afløsning af udsendte arbejdstagere/selvstændige erhvervsdrivende, så længe den samlede arbejdstid eller aktivitet ikke overstiger 24 måneder. På sidste møde i gruppen bemærkede formandskabet en generel støtte til sin foreslåede formulering. De sidste ændringer til den nye artikel 12, stk. 2a, skal gøre teksten mere præcis i overensstemmelse med delegationernes støtte til den overordnede tilgang i dette stykke.

Formandskabet mener, at der er opnået bred enighed om artikel 12 i forordning 883/2004.

ii) Artikel 14 i forordning 987/2009: Uddybning af artikel 12 og 13 i forordning 883/2004

Artikel 14, stk. 1, foreskriver en forpligtelse for arbejdstageren til at være forudgående tilsluttet den sociale sikringsordning i den medlemsstat, hvor vedkommendes arbejdsgiver er etableret. Kommissionen foreslog at erstatte den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren er etableret, med den udsendende medlemsstat og tilpasse stk. 1 til sit forslag til artikel 12 (udsendt/udstationeret og link til forordning 96/71/EF).

Artikel 14, stk. 5a, præciserer, at en arbejdstager i tilfælde af aktivitet i flere medlemsstater skal være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren eller virksomhedens hjemsted eller forretningssted er beliggende, så længe arbejdsgiveren udøver væsentlig aktivitet i denne medlemsstat. Ellers skal arbejdstageren være omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvor arbejdsgiverens interesse- eller aktivitetscentrum befinder sig.

I artikel 14, stk. 12, er en EU-borger, der bor i et tredjeland, og som arbejder som arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende i to eller flere medlemsstater og i medfør af national lovgivning i disse medlemsstater er omfattet af lovgivningen i disse stater, kun omfattet af lovgivningen om social sikring i den medlemsstat, hvor hjemstedet eller forretningsstedet eller interessecentret for hans eller hendes virksomhed er beliggende, som om det var bopælslandet.

På sidste møde i Socialgruppen forelagde formandskabet to valgmuligheder til stk. 1 og til stk. 5a. Med hensyn til artikel 14, stk. 1, foretrak en lang række delegationer mulighed 1, dvs. "den udsendende medlemsstat i overensstemmelse med afsnit II i grundforordningen". Et mindre antal delegationer foretrak mulighed 2, dvs. "den første medlemsstat som omhandlet i artikel 12, stk. 1, i grundforordningen", mens en tredje gruppe af delegationer oplyste, at de ville foretrække at bevare status quo, dvs. den medlemsstat, hvor arbejdsgiveren er etableret. Formandskabet foreslår derfor at gå videre på grundlag af mulighed 1, men sætter teksten i skarp parentes, da drøftelserne kan fortsætte om dette spørgsmål (se bilag II, artikel 14, stk. 1).

Der kan også være behov for yderligere drøftelser i henhold til denne artikel 14, stk. 1, med hensyn til de forslag, der blev fremsat af nogle delegationer, og som var baseret på en rapport fra ad hoc-gruppen om udstationeringsspørgsmål (maj 2016), som blev oprettet af Den Administrative Kommission på dens 341. samling den 9. december 2014, om, at artikel 14, stk. 1, bør indeholde en betingelse om "forudgående tilslutning" til lovgivningen i den udsendende medlemsstat i en periode på mindst tre måneder, inden de bliver berettiget til at blive udsendt i henhold til artikel 12. Disse delegationer fremsætter også forslag om et "afløsningsforbud", der betyder, at når en arbejdstager har afsluttet en periode, hvor han var udsendt i henhold til artikel 12, stk. 1, kan der ikke starte en ny periode for samme arbejdstager og samme medlemsstat før mindst tre måneder efter afslutningen af den foregående periode. Disse delegationer ønsker, at dette også gælder, hvis arbejdstageren har udført en aktivitet i ansættelsesmedlemsstaten, hvor han/hun var omfattet af lovgivningen i en anden medlemsstat i overensstemmelse med artikel 13 i forordning (EF) nr. 883/2004.

Ligeledes gik en lang række delegationer ind for den første ud af de to muligheder, som formandskabet foreslog under stk. 5a, dvs. "den medlemsstat, hvor virksomheden udøver størsteparten af sine aktiviteter med hensyn til varigheden af de udførte aktiviteter og/eller antallet af leverede tjenesteydelser" frem for mulighed 2, dvs. "den pågældende arbejdstagers bopælsmedlemsstat"[2]. En anden gruppe af delegationer er dog bekymret for, at ændringen i artikel 14, stk. 5a, kan skabe unødvendige administrative byrder for institutionerne, og var imod indførelsen af kravet om væsentlige aktiviteter i denne artikel og gik således ind for status quo.

[2] Kommissionen gav udtryk for stærke forbehold med hensyn til en sådan tilgang, der vil betyde et tilbageskridt i forhold til tidligere ændringer af forordningerne og kan fremme opportunistisk adfærd.

Nogle delegationer oplyste, at de måske kan acceptere medtagelsen af væsentlige aktiviteter, hvis der bliver en specifik udelukkelse for den internationale transportsektor. Formandskabet foreslår derfor at holde den første mulighed i skarp parentes og fortsætte drøftelserne om, hvorvidt kravet om væsentlige aktiviteter bør gælde for både artikel 12 og 13, og i bekræftende fald, i hvilken medlemsstat virksomheden bør anses for at have sit vedtægtsmæssige hjemsted eller forretningssted, hvis den ikke udøver væsentlige aktiviteter i den medlemsstat, hvor virksomhedens væsentlige beslutninger vedtages, og hvor den centrale administrations funktioner udføres (se bilag II, artikel 14, stk. 5a).

For så vidt angår artikel 14, stk. 12, er der opnået bred enighed om fastlæggelsen af den gældende lovgivning på grundlag af den fiktion, at bopælsstedet anses for at være i den medlemsstat, hvor en EU-borger med bopæl uden for EU udøver størstedelen af sine aktiviteter med hensyn til arbejdstid, snarere end den medlemsstat, hvor hjemstedet eller forretningsstedet eller interessecentret for hans eller hendes virksomhed er beliggende, som foreslået af Kommissionen.

iii) **Artikel 16 i forordning (EF) nr. 987/2009: Procedure ved anvendelse af grundforordningens artikel 13**

Artikel 16 vedrører proceduren for fastlæggelse af, hvilken lovgivning der finder anvendelse ved beskæftigelse i to eller flere medlemsstater. Kommissionen foreslog i stk. 1 og 5, at en arbejdsgiver kan indlede proceduren på vegne af sine arbejdstagere, og at arbejdsgiveren underrettes om den afgørelse, der træffes, med hensyn til hvilken lovgivning om social sikring der finder anvendelse. Den institution, hvorunder arbejdsgiveren hører, underrettes ligeledes om afgørelsen. Hvis bopælsstedets institution fastlægger, at en anden medlemsstats lovgivning finder anvendelse, bliver den gældende procedure, som i første omgang omfatter en midlertidig fastlæggelse, endelig inden for to måneder, medmindre en anden berørt institution gør indsigelse mod denne afgørelse inden for denne periode.

Efter udførlige drøftelser og finjustering er der opnået bred enighed om hele artiklen, således som den foreligger efter arbejdet i gruppen.

c) Kompetente myndigheders forpligtelse (artikel 75a i forordning (EF) nr. 883/2004)

Kommissionen foreslog at flytte den eksisterende forpligtelse i artikel 89, stk. 36, i forordning (EF) nr. 987/2009 til en ny artikel i forordning (EF) nr. 883/2004 for at lægge større vægt på denne bestemmelse om, at de kompetente institutioner skal sikre, at deres institutioner er informeret om og overholder de relevante bestemmelser vedrørende koordinering, herunder afgørelser truffet af Den Administrative Kommission. Der er også indført en forpligtelse til at fremme samarbejdet mellem kompetente institutioner og arbejdstilsyn på nationalt plan.

Der var bred enighed i gruppen om teksten til denne bestemmelse, som den foreligger efter dens drøftelser.

d) Gennemførelsesretsakter (artikel 72, litra ea) (ny), artikel 76a og artikel 76b (ny) i forordning (EF) nr. 883/2004)

Kommissionen foreslog at indsætte artikel 76a for at tillægge Europa-Kommissionen beføjelse til at vedtage gennemførelsesretsakter i overensstemmelse med artikel 291 i TEUF for at sikre ensartede betingelser for anvendelsen af de særlige regler i artikel 12 og 13. Kommissionen foreslog også, at udvalget som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011 bør være Den Administrative Kommission som omhandlet i afsnit IV i forordning (EF) nr. 883/2004.

Formandskabet har foreslået bl.a. at lade henvisningen til "fastlæggelsen af de situationer, hvor dokumentet udstedes" udgå, da det fandt, at sådanne situationer er fastsat ved forordning (EF) nr. 987/2009. Det forslog også at ændre stk. 3 til en separat artikel 76b og samtidig afskaffe Den Administrative Kommissions dobbeltrolle, under hensyntagen til de hermed forbundne praktiske vanskeligheder og komitologiudvalgets specifikke rolle i henhold til artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

Gruppen har også haft en indgående drøftelse om Den Administrative Kommissions rolle, dens input til Kommissionens arbejde og forbindelsen mellem dens ikkebindende afgørelser og de juridisk bindende gennemførelsesretsakter. For at styrke medlemsstaternes ekspertrolle er der indført en bestemmelse om manglende udtalelse i artikel 76b, stk. 3, hvilket artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 har skabt mulighed for. Tilsvarende vil Den Administrative Kommission blive anmodet om at afgive udtalelser forud for Kommissionens vedtagelse af en gennemførelsesretsakt uden at ændre proceduren for vedtagelse af sådanne retsakter. Da der i princippet er opnået enighed om denne tekst på det seneste møde i gruppen, foreslår formandskabet at flytte den fra artikel 76a, stk. 3, til et nyt litra ea) i artikel 72 vedrørende Den Administrative Kommissions opgaver og at tilpasse dens affattelse en smule.

Formandskabet finder, at gruppen er nået til bred enighed om de principper, der ligger til grund for artikel 72, litraea), artikel 76a og artikel 76b i forordning (EF) nr. 883/2004.

e) Definition af svig (artikel 1 i forordning (EF) nr. 987/2009)

Kommissionen har ændret artikel 1 for at tilføje en ny definition af "svig", der er knyttet til dens forslag i artikel 5, stk. 2.

Formandskabet mener, at der er opnået bred enighed om denne artikel.

f) Den juridiske værdi af dokumenter og anden dokumentation, der er udstedt i en anden medlemsstat (artikel 5 og artikel 19a (ny) i forordning (EF) nr. 987/2009)

I artikel 5 foreslog Kommissionen flere ændringer vedrørende gyldigheden af udstedte dokumenter og med hensyn til indsigelsesproceduren. Der er navnlig indført et krav om, at et deklaratorisk dokument udstedt af en institution kun bør være gyldigt, såfremt alle obligatoriske oplysninger er afgivet. Der er endvidere foreslået en frist på 25 arbejdsdage for de udstedende institutioner til at tage årsagerne til udstedelse af et dokument op til overvejelse og om nødvendigt berigtige eller tilbagekalde det med tilbagevirkende kraft og på to arbejdsdage i tilfælde af hastende karakter. Disse frister er inspireret af udstationeringsdirektivet 2014/67/EU.

Efter en grundig analyse af artiklen har formandskabet på grundlag af en delegations forslag, der fik støtte fra andre delegationer, foreslået at opsplitte teksten til artikel 5 i to dele; den generelle del om gyldigheden af de udstedte dokumenter hører fortsat under artikel 5, mens delen om samarbejde i tilfælde af tvivl om udstedte dokumenters gyldighed, hvad angår den gældende lovgivningsprocedure, flyttes til artikel 19a i afsnit II i forordning (EF) nr. 987/2009.

På det seneste møde i gruppen var der bred enighed om at følge denne tilgang. Der var bred enighed om artikel 5, bortset fra en sætning i slutningen af første stykke vedrørende kravet om, at alle obligatoriske felter i formularen skal være udfyldt, for at dokumentet anses for at være gyldigt. Den relevante tekst er sat i skarp parentes (se bilag II, artikel 5, stk. 1) og kræver yderligere behandling, eftersom de personbårne dokumenter på nuværende tidspunkt ikke indeholder sådanne obligatoriske felter, og i lyset af forbindelsen til artikel 76a om gennemførelsesretsakter.

Med hensyn til artikel 19a nåede gruppen til bred enighed om denne artikel. Fristerne for samarbejde mellem institutionerne er blevet forlænget til 30 arbejdsdage under normale procedurer og til ti arbejdsdage ved en hasteprocedure. Der er dog stadig et udestående spørgsmål: Formandskabet foreslår at bevare princippet om tilbagevirkende kraft for tilbagetrækning eller berigtigelse, som på det seneste møde i gruppen så ud til at få støtte fra et stort antal delegationer. Dette spørgsmål kræver stadig yderligere behandling, da en stor gruppe delegationer er imod det, idet de navnlig henviser til de administrative vanskeligheder, der er forbundet med tilbagetrækning med tilbagevirkende kraft, og til, at det er umuligt for den udstedende institution at have kendskab til ukorrekte udstationeringer i nogle tilfælde med afløsning. Den pågældende sætning er derfor sat i skarp parentes (se bilag II, artikel 19a, stk. 2).

Et andet udestående spørgsmål vedrører virkningen af udtalelser fra Den Administrative Kommissions mæglingsinstans. En gruppe delegationer fremlagde et forslag om, at de kompetente myndigheder, der frivilligt anmoder Den Administrative Kommission om mægling, bør forpligte sig til at overholde Den Administrative Kommissions afgørelser under mæglingsproceduren og om nødvendigt trække det udstedte dokument tilbage eller erklære det for ugyldigt. Dette punkt blev rejst i relation til Domstolens domme, som indebærer, at personbårne dokumenter kun kan trækkes tilbage af den udstedende institution, hvilket fører til mange praktiske vanskeligheder for de anmodende institutioner.

g) Artikel 73 i forordning (EF) nr. 987/2009: Afregning af ydelser i kontanter og i naturalier og bidrag, der uberettiget er ydet eller udbetalt

Kommissionens forslag i artikel 73, stk. 1 og 2, vedrører anvendelsen af modregningsproceduren til at omfatte afvikling af fordringer i forbindelse med sager, som følge af en ændring af den gældende lovgivning med tilbagevirkende kraft. Der er tilføjet et nyt stk. 4 for at sikre, at nationale tidsfrister ikke kan være grund til at nægte afvikling af fordringer institutionerne imellem. I stk. 5 foreslår Kommissionen i artikel 73 at indføre en femårig periode til at regne tilbage fra den dato, hvor proceduren for bilæggelse af tvister mellem medlemsstaterne som omhandlet i artikel 5, stk. 2, eller artikel 6, stk. 3, påbegyndtes.

På grund af den store tekniske kompleksitet og indholdet blev det besluttet at udsætte drøftelserne om artikel 73 til et senere tidspunkt, når afsnit IV i forordning (EF) nr. 987/2009 drøftes i Socialgruppen. Delegationerne er også allerede blevet enige om, at dette spørgsmål kræver flere drøftelser eksperterne imellem.

III. KONKLUSIONER

Det maltesiske formandskab har gjort en stor indsats for at gøre størst mulige fremskridt med de pågældende to kapitler. Formandskabet mener, at der er opnået bred enighed i gruppen om et stort antal bestemmelser.

Der er dog fortsat behov for yderligere drøftelser på teknisk niveau om følgende spørgsmål:

1) **Artikel 4a i forordning (EF) nr. 883/2004 og den hertil knyttede betragtning 5a**: Hvilke ydelser bør kodificeringen af sag C-308/14 Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland omfatte?

2) **Artikel 5, stk. 1, i forordning (EF) nr. 987/2009**: Bør de udstedte dokumenter kun være gyldige, såfremt alle derpå angivne obligatoriske felter er udfyldt?

3) **Artikel 5, stk. 4 i forordning (EF) nr. 987/2009**: Bør det medtages i denne artikel, at de kompetente myndigheder bør være forpligtet til at efterkomme udtalelsen fra mæglingsinstansen, der er et udvalg under Den Administrative Kommissionen, og om nødvendigt trække det udstedte dokument tilbage eller erklære det for ugyldigt, hvis mæglingsinstansen fastsætter dette i sin udtalelse?

4) **Artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 987/2009**: Bør denne artikel ændres som foreslået af formandskabet i mulighed 1, og bør de nye betingelser vedrørende "forudgående tilslutning" og "afløsningsforbud" (begge på tre måneder) indføres?

5) **Artikel 14, stk. 5a, i forordning (EF) nr. 987/2009**: Bør kravet om "væsentlige aktiviteter" indføres i denne artikel for at omfatte både artikel 12 og 13 (med eventuel udelukkelse af den internationale transportsektor), og i bekræftende fald, i hvilken medlemsstat bør virksomheden anses for at have sit vedtægtsmæssige hjemsted eller forretningssted, hvis den ikke udøver væsentlige aktiviteter i den medlemsstat, hvor virksomhedens væsentlige beslutninger vedtages, og hvor den centrale administrations funktioner udføres?

6) **Artikel 19a, stk. 2, i forordning (EF) nr. 987/2009**: Bør en tilbagetrækning eller berigtigelse i henhold til denne artikel altid have tilbagevirkende kraft, medmindre de berørte medlemsstater har aftalt andet i henhold til grundforordningens artikel 16, under hensyntagen til den eller de berørte personers interesse?

Formandskabet mener, at resultatet af dets arbejde markerer et vigtigt skridt til at afklare de relevante bestemmelser i de to kapitler og udgør et godt grundlag for at fortsætte drøftelserne om hele forslaget med henblik på hurtigst muligt at afslutte arbejdet i Rådet.

BILAG I

Bestemmelser i forslaget vedrørende: *Ligebehandling og adgang til sociale ydelser*

Forordning (EF) nr. 883/2004

Betragtning 2

Traktatens artikel 308 er eneste hjemmel til at træffe passende foranstaltninger på området social sikring af personer, der ikke er arbejdstagere.

Betragtning 2a

Artikel 45 og 48 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde sikrer den frie bevægelighed for arbejdstagere, hvorved enhver forskelsbehandling på baggrund af nationalitet afskaffes, og giver mulighed for at vedtage de nødvendige foranstaltninger vedrørende social sikring for at sikre denne frihed. I henhold til artikel 21 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde har enhver unionsborger desuden ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område med de begrænsninger og på de betingelser, der er fastsat i traktaterne og i gennemførelsesbestemmelserne hertil.

Betragtning 5

Koordineringsreglerne skal sikre, at der inden for Unionen sker ligebehandling af samtlige berørte personer efter de forskellige nationale lovgivninger.

Betragtning 5-a

Ved anvendelsen af det almindelige princip om ligebehandling, der er omhandlet i denne forordning, har Domstolen i sine domme i sag C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic og C-299/14 Garcia-Nieto fastslået, at ligebehandling for så vidt angår adgangen til særlige ikkebidragspligtige kontantydelser, som også udgør sociale ydelser i forbindelse med direktiv 2004/38/EF, kan være underlagt de begrænsninger og de betingelser, der er fastsat i artikel 24 i nævnte direktiv. For at øge den juridiske klarhed for borgere og institutioner bør denne retspraksis kodificeres. Begrænsninger i retten til ligebehandling bør ske under overholdelse af EU-retten, herunder proportionalitetsprincippet som fortolket af Domstolen.

Betragtning 5a

Domstolen har i sin dom i sag C-308/14 Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fastslået, at medlemsstaterne i overensstemmelse med EU-retten, herunder proportionalitetsprincippet, for de personer, der er omfattet af denne forordnings artikel 11, stk. 3, litra e), kan gøre adgang til [ikkebidragspligtige sociale sikringsydelser i artikel 3][3] betinget af, at disse personer har en lovlig opholdsret i overensstemmelse med direktiv 2004/38/EF. Som Domstolen har fastslået, bør kontrollen af den lovlige opholdsret udføres i overensstemmelse med forpligtelserne i direktiv 2004/38/EF. For at øge den juridiske klarhed for borgere og institutioner bør denne retspraksis kodificeres.

Betragtning 5aa

Det er nødvendigt at sikre, at statsborgere i en medlemsstat ikke behandles ringere end andre personer, som er omfattet af denne forordning, i en sammenlignelig situation. De begrænsninger i retten til ligebehandling, der indføres ved denne forordning, bør derfor, uden at dette berører rettigheder til ligebehandling i andre EU-retlige bestemmelser, også finde tilsvarende anvendelse på sidstnævnte gruppe.

[3] Jf. del II, punkt 1, i rapporten.

Betragtning 5b

[…]

Betragtning 5c

[…]

Betragtning 47

I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og den europæiske menneskerettighedskonvention anerkender.

Betragtning 48

[…]

Artikel 4
Ligebehandling

Personer, som er omfattet af denne forordning, har de samme rettigheder og pligter i henhold til en medlemsstats lovgivning som vedkommende medlemsstats egne statsborgere, medmindre andet følger af særlige bestemmelser i denne forordning.

Artikel 4a

Begrænsninger i retten til ligebehandling for personer, der ikke har en lovlig opholdsret i henhold til EU-retten

1. Uanset artikel 4 har en medlemsstat, hvis lovgivning er gældende på grundlag af denne forordnings artikel 11, stk. 3, litra e), i overensstemmelse med EU-retten ret til at bestemme, at adgangen til [ikkebidragspligtige sociale sikringsydelser i artikel 3][4] er betinget af, at den pågældende person har en lovlig opholdsret i overensstemmelse med direktiv 2004/38/EF.

2. Medlemsstaterne kan også tilsvarende anvende de i stk. 1 omhandlede begrænsninger på statsløse og flygtninge samt deres familiemedlemmer og deres overlevende, der ikke opfylder betingelserne for et lovligt ophold i overensstemmelse med andre relevante EU-retlige bestemmelser.

Artikel 70

Almindelige bestemmelser

4a. En medlemsstat kan i overensstemmelse med EU-retten fravige artikel 4 og bestemme, at adgangen til de i stk. 2 omhandlede ydelser, som også udgør sociale ydelser som omhandlet i direktiv 2004/38/EF, er betinget af, at den person, der gør krav på disse ydelser, opfylder betingelserne for ligebehandling i artikel 24 i det pågældende direktiv.

---

[4] Jf. del II, punkt 1, i rapporten.

Bestemmelser i forslaget vedrørende: *Gældende lovgivning*

Forordning (EF) nr. 883/2004

Betragtning 18b

I bilag III, subpart FTL, til Kommissionens forordning (EU) nr. 965/2012 af 5. oktober 2012 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyveoperationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 83/2014 af 29. januar 2014 om ændring af forordning (EU) nr. 965/2012 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyveoperationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, defineres begrebet "hjemmebase" for flyve- og kabinebesætningsmedlemmer som en for besætningsmedlemmet af luftfartsforetagendet angivet lokalitet, hvor besætningsmedlemmet normalt påbegynder og afslutter en tjenesteperiode eller en række af tjenesteperioder, og hvor luftfartsforetagendet under normale omstændigheder ikke er ansvarligt for indkvartering af det pågældende besætningsmedlem.

Artikel 11
Generelle regler

5. Beskæftigelse som flyve- eller kabinebesætningsmedlem, der udfører passager- eller fragttjenester, anses for arbejde, der udøves i den medlemsstat, hvor hjemmebasen, som defineret i bilag III, subpart FTL, til Kommissionens forordning (EU) nr. 965/2012 af 5. oktober 2012 om fastsættelse af tekniske krav og administrative procedurer for flyveoperationer i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 216/2008, som ændret ved Kommissionens forordning (EU) nr. 83/2014 af 29. januar 2014, er beliggende.

Artikel 12

Særlige regler

1. En person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed der, og som af denne arbejdsgiver er udsendt til en anden medlemsstat for dér at udføre et arbejde for dennes regning, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, forudsat at den forventede varighed af dette arbejde ikke påregnes at overstige 24 måneder, og at den pågældende ikke afløser en anden tidligere udsendt person, der er ansat og omfattet af dette stykke, eller en person, der udøver selvstændig virksomhed og er omfattet af stk. 2.

2. En person, der normalt udøver selvstændig virksomhed i en medlemsstat, og som skal udøve en lignende aktivitet i en anden medlemsstat, er fortsat omfattet af lovgivningen i førstnævnte medlemsstat, forudsat at den forventede varighed af denne aktivitet ikke påregnes at overstige 24 måneder, og at den pågældende person ikke afløser en anden tidligere udsendt person, der er ansat og omfattet af stk. 1, eller en person, der udøver selvstændig virksomhed og er omfattet af dette stykke.

2a. Hvis en person, der er er ansat og omfattet af stk. 1, eller en person, der udøver selvstændig virksomhed og er omfattet af stk. 2, ikke afslutter arbejdet eller aktiviteten og afløses af en anden person, er denne anden person fortsat omfattet af lovgivningen i den medlemsstat, hvorfra vedkommende udsendes, eller hvor vedkommende normalt udøver selvstændig virksomhed, såfremt den samlede varighed af arbejdet eller aktiviteten udført af alle personer i den anden medlemsstat ikke overstiger 24 måneder.

Artikel 72

Den Administrative Kommissions opgaver

ea) afgive udtalelser til Europa-Kommissionen om udkast til de gennemførelsesretsakter, der er omhandlet i artikel 76a, inden de vedtages efter den procedure, der er omhandlet i den pågældende artikel, og fremsætte eventuelle relevante forslag til Europa-Kommissionen om revision af de nævnte gennemførelsesretsakter

Artikel 75a

Kompetente myndigheders forpligtelse

1. De kompetente myndigheder påser, at institutionerne under dem holdes informeret og anvender samtlige lovgivningsmæssige og andre bestemmelser, herunder den administrative kommissions afgørelser, på de områder og under de betingelser, der er fastsat i nærværende forordning og i gennemførelsesforordningen.

2. Med henblik på at sikre en korrekt fastlæggelse af, hvilken lovgivning der finder anvendelse, fremmer de kompetente myndigheder, hvor det er relevant, samarbejdet mellem deres institutioner og andre relevante organer, herunder arbejdstilsyn, i deres medlemsstater.

Artikel 76a

Beføjelser til at vedtage gennemførelsesretsakter

1. Kommissionen vedtager gennemførelsesretsakter for at fastlægge den procedure, herunder, hvor det er relevant, de tidsfrister, der skal følges for at sikre gennemførelse på ensartede betingelser af denne forordnings artikel 12 og 13. Ved disse gennemførelsesretsakter etableres der standardprocedurer for:

   – udstedelsen, formatet og indholdet i forbindelse med et personbåret dokument, som bekræfter, hvilken lovgivning om social sikring der finder anvendelse for indehaveren

– de elementer, der skal undersøges, inden dokumentet kan udstedes, trækkes tilbage eller berigtiges

– den udstedende institutions tilbagetrækning eller berigtigelse af dokumentet, når dets nøjagtighed og gyldighed bestrides af den kompetente institution i den medlemsstat, hvor aktiviteten udøves, på grundlag af dokumentation, og denne indsigelse er begrundet.

2. Disse gennemførelsesretsakter vedtages efter undersøgelsesproceduren i denne forordnings artikel 76b, stk. 2.

3. […]

Artikel 76b

Undersøgelsesprocedure

1. Kommissionen bistås af et udvalg. Dette udvalg er et udvalg som omhandlet i forordning (EU) nr. 182/2011.

2. Når der henvises til denne artikel, anvendes artikel 5 i forordning (EU) nr. 182/2011.

3. Afgiver udvalget ikke nogen udtalelse, vedtager Europa-Kommissionen ikke udkastet til gennemførelsesretsakt, og artikel 5, stk. 4, tredje afsnit, i forordning (EU) nr. 182/2011 anvendes.

Forordning (EF) nr. 987/2009

Artikel 1

Definitioner

2. ea) "svig": enhver forsætlig handling eller forsætlig undladelse af at handle for at opnå eller modtage sociale sikringsydelser eller undgå at betale sociale sikringsbidrag i strid med den eller de berørte medlemsstaters lovgivning, grundforordningen eller denne forordning

Artikel 5

Den juridiske værdi af dokumenter og anden dokumentation, der er udstedt i en anden medlemsstat

1. De dokumenter, der er udstedt af en medlemsstats institution, og som viser en persons situation i forbindelse med anvendelsen af grundforordningen og gennemførelsesforordningen, og anden dokumentation, på grundlag af hvilken der er udstedt dokumenter, skal accepteres af de øvrige medlemsstaters institutioner, så længe de ikke er trukket tilbage eller erklæret ugyldige af den medlemsstat, hvor de er udstedt. [Sådanne dokumenter er kun gyldige, såfremt alle derpå angivne obligatoriske felter er udfyldt][5].

2. Hvis der rejses tvivl om dokumentets gyldighed eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som dokumentet bygger på, anmoder institutionen i den medlemsstat, der modtager dokumentet, den udstedende institution om de fornødne uddybende forklaringer og eventuelt om, at dokumentet trækkes tilbage eller berigtiges, dog med forbehold af artikel 19a. Den udstedende institution genovervejer grundene til udstedelsen af dokumentet og trækker det om nødvendigt tilbage eller berigtiger det.

3. Hvis der rejses tvivl om de oplysninger, som den eller de berørte personer har givet, om dokumentets eller dokumentationens gyldighed eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som dokumentet bygger på, foretager den berørte institution, i det omfang dette er muligt, på den kompetente institutions anmodning den nødvendige kontrol af disse oplysninger eller dette dokument.

---

5 Jf. del II, punkt 2, litra f), i rapporten.

4. Hvis de berørte institutioner ikke når til enighed, kan sagen forelægges for Den Administrative Kommission af de kompetente myndigheder tidligst en måned efter datoen for forelæggelsen af anmodningen fra den institution, der modtog dokumentet. Den Administrative Kommission skal søge at forlige synspunkterne inden for seks måneder efter den dato, hvor den fik sagen forelagt.

Artikel 14

Uddybning af grundforordningens artikel 12 og 13

1. Ved anvendelsen af grundforordningens artikel 12, stk. 1, omfatter en person, der har lønnet beskæftigelse i en medlemsstat for en arbejdsgiver, som normalt udøver sin virksomhed i denne medlemsstat, og som af denne arbejdsgiver udsendes til en anden medlemsstat, også en person, som ansættes med henblik på at blive udsendt til en anden medlemsstat, forudsat at den pågældende person inden påbegyndelsen af ansættelsen allerede er omfattet af [lovgivningen i den udsendende medlemsstat i henhold til grundforordningens afsnit II][6].

5a. Ved anvendelsen af grundforordningens afsnit II er "hjemsted eller forretningssted" det hjemsted eller det forretningssted, hvor virksomhedens væsentlige beslutninger træffes, og hvor den centrale administrations funktioner udføres, [forudsat at virksomheden udfører en væsentlig aktivitet i den medlemsstat. I modsat fald anses virksomheden for at være hjemmehørende i den medlemsstat, hvor virksomheden udfører størsteparten af sine aktiviteter med hensyn til varigheden af de udførte aktiviteter og/eller antallet af leverede tjenesteydelser][7].

[6] Jf. del II, punkt 2, litra b), nr. ii), i rapporten.
[7] Jf. del II, punkt 2, litra b), nr. ii), i rapporten.

12. Hvis en person, der er bosat uden for Unionens område, har lønnet beskæftigelse eller udøver selvstændig virksomhed i to eller flere medlemsstater, og hvis denne person i henhold til den nationale lovgivning i disse medlemsstater er omfattet af de pågældende landes lovgivning, finder bestemmelserne i grundforordningen og gennemførelsesforordningen om, hvilken lovgivning der finder anvendelse, tilsvarende anvendelse, dog med det forbehold, at den pågældendes bopælssted anses for at befinde sig i den medlemsstat, hvor personen udfører størsteparten af sine aktiviteter med hensyn til arbejdstid på Unionens område.

Artikel 15

Procedurer ved anvendelse af grundforordningens artikel 11, stk. 3, litra b) og d), artikel 11, stk. 4, artikel 11, stk. 5, og artikel 12 (om meddelelse af oplysninger til de berørte institutioner)

2. Stk. 1 finder tilsvarende anvendelse på personer, der er omfattet af grundforordningens artikel 11, stk. 3, litra d), og artikel 11, stk. 5.

Artikel 16

Procedure ved anvendelse af grundforordningens artikel 13

1. En person, der udøver aktiviteter i to eller flere medlemsstater, underretter den institution, som er udpeget af den kompetente myndighed i bopælsmedlemsstaten, herom. Disse oplysninger kan også gives af arbejdsgiveren på personens vegne.

2. Den udpegede institution på bopælsstedet, fastlægger straks, hvilken lovgivning den pågældende skal være omfattet af, under hensyntagen til grundforordningens artikel 13 og gennemførelsesforordningens artikel 14. Hvis denne institution fastlægger, at lovgivningen i den medlemsstat, hvor denne institution er beliggende, finder anvendelse, underretter den de udpegede institutioner i de enkelte medlemsstater, hvor beskæftigelsen udøves, og/eller hvor arbejdsgiveren er hjemmehørende, om sin fastlæggelse af den gældende lovgivning.

3. Hvis bopælsstedets udpegede institution fastlægger, at en anden medlemsstats lovgivning finder anvendelse, er denne fastlæggelse midlertidig, og den pågældende institution underretter straks de udpegede institutioner i de enkelte medlemsstater, hvor beskæftigelsen udøves, og/eller hvor arbejdsgiveren er hjemmehørende, om denne midlertidige fastlæggelse af den gældende lovgivning. Den midlertidige fastlæggelse bliver endelig to måneder efter, at de institutioner, der er udpeget af de pågældende medlemsstaters kompetente myndigheder, er blevet underrettet herom, medmindre mindst en af disse institutioner underretter bopælsstedets udpegede institution inden udgangen af denne periode på to måneder om, at den endnu ikke kan godkende den midlertidige fastlæggelse, eller at den er uenig heri.

5. Den kompetente institution i den medlemsstat, hvis lovgivning er fastlagt til at skulle anvendes midlertidigt eller endeligt, underretter straks den pågældende person og dennes arbejdsgiver om fastlæggelsen.

Artikel 19

Underretning af berørte personer og arbejdsgivere

3. Når en institution anmodes om den ovennævnte attestering, foretager den en omhyggelig vurdering af de forhold, der er relevante for anvendelsen af reglerne i grundforordningens afsnit II, og bekræfter, at oplysningerne i attesteringen er korrekte.

Artikel 19a

Samarbejde i tilfælde af tvivl om udstedte dokumenters gyldighed, hvad angår den gældende lovgivning

1. Hvis der rejses tvivl om gyldigheden af et dokument, som viser en persons situation i forbindelse med den gældende lovgivning, eller om rigtigheden af de faktiske omstændigheder, som dokumentet bygger på, anmoder institutionen i den medlemsstat, der modtager dokumentet, den udstedende institution om de fornødne uddybende forklaringer og eventuelt om, at dokumentet trækkes tilbage eller berigtiges. Den anmodende institution begrunder sin anmodning og fremlægger den relevante dokumentation, der gav anledning til anmodningen.

2. Ved modtagelsen af en sådan anmodning genovervejer den udstedende institution grundene til udstedelsen af dokumentet og trækker det om nødvendigt tilbage eller berigtiger det senest 30 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen, hvis der opdages en fejl. [Tilbagetrækningen eller berigtigelsen har tilbagevirkende kraft, medmindre medlemsstaterne har aftalt andet med hensyn til grundforordningens artikel 16, under hensyntagen til den eller de berørte personers interesse.][8] Hvis den udstedende institution på grundlag af den tilgængelige dokumentation finder, at der ikke hersker tvivl om, at ansøgeren af dokumentet har begået svig, trækker den straks og med tilbagevirkende kraft dokumentet tilbage eller berigtiger det.

3. Er den udstedende institution efter at have genovervejet grundene til udstedelsen af dokumentet ikke i stand til at opdage eventuelle fejl, fremsender den al tilgængelig dokumentation til den anmodende institution senest 30 arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen. I hastetilfælde, hvor årsagerne til sagens hastende karakter har været klart angivet og begrundet i anmodningen, skal dette ske senest ti arbejdsdage efter modtagelsen af anmodningen, uanset om den udstedende institution har afsluttet sine overvejelser i henhold til litra a) ovenfor.

4. Har den anmodende institution modtaget den tilgængelige dokumentation herfor, og hersker der fortsat tvivl om et dokuments gyldighed eller om nøjagtigheden af de forhold, som oplysningerne i dokumentet bygger på, eller om hvorvidt de oplysninger, på grundlag af hvilke dokumentet blev udstedt, er korrekte, kan den forelægge beviser i den henseende og indgive en yderligere anmodning om præcisering og i givet fald om den udstedende institutions tilbagetrækning eller berigtigelse af det pågældende dokument i overensstemmelse med ovenfor anførte procedure og tidsfrister.

5. Hvis den modtagende institution stadig er tvivl, og de berørte institutioner ikke når til enighed, finder artikel 5, stk. 4, tilsvarende anvendelse.

---

[8] Jf. del II, punkt 2, litra f), i rapporten.

Artikel 73

Afregning af ydelser i kontanter og i naturalier og bidrag, der uberettiget er ydet eller udbetalt i tilfælde af en foreløbig tilkendelse af ydelser eller en ændring af den gældende lovgivning med tilbagevirkende kraft

Socialgruppen har besluttet at udsætte drøftelserne af artikel 73, indtil AFSNIT IV i gennemførelsesforordningen skal drøftes.

BILAG III

Sammenfatning af gruppens drøftelser om konsekvensanalysen

Overordnet set mente et overvældende flertal af delegationerne, at den **politiske baggrund**, **retsgrundlaget** og **problemdefinitionen** var klart eller til en vis grad forklaret og korrekt indkredset i konsekvensanalysen. Dog gav de fleste delegationer også udtryk for bekymring over manglen på konsekvensanalyse vedrørende ændringerne i forbindelse med gældende lovgivning og udstationering, som de fandt var af væsentlig snarere end teknisk karakter. Manglen på tilstrækkelig begrundelse for den politiske baggrund og retsgrundlaget for en undtagelse fra princippet om ligebehandling gav også anledning til bekymring for flere delegationer. Der blev udtrykt bekymring over spørgsmålet om, hvorvidt retsgrundlaget omfattede de foreslåede ændringer af ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed. Endvidere mente flere delegationer, at definitionerne ikke altid var klart formuleret, særlig definitionen af ydelser ved plejebehov af ubegrænset varighed og af ikkeerhvervsaktive personer. Nogle delegationer var ikke tilfredse med konklusionerne i konsekvensanalysen vedrørende familieydelser, da de ikke var enige i den statistiske analyse og mente, at indekseringen af familieydelser var en mulighed, der skulle have været medtaget i forslaget. Dette mødte modstand fra en stor gruppe af de øvrige delegationer. Et stort flertal af delegationerne var enige om, at **nærheds- og proportionalitets**princippet var klart fastlagt i konsekvensanalysen.

En gruppe delegationer mente, at de **politiske mål** og **løsningsmodeller** i konsekvensanalysen og de konklusioner, der blev draget af analysen, ikke altid var sammenhængende; konsekvensanalysen ser ud til at drage enten ingen eller forskellige konklusioner om den foreslåede politiske løsningsmodel, særlig for familieydelser, forlængelsen af den periode, hvor arbejdsløshedsydelser kan overføres, og undtagelsen fra ligebehandling. Nogle delegationer satte desuden spørgsmålstegn ved, om de politiske valg i forslaget blev støttet af arbejdsmarkedets parter og andre interessenter, hvilket efter deres opfattelse ikke syntes at være tilfældet baseret på konsekvensanalysen. Andre delegationer var tilfredse med de politiske mål og løsningsmodeller, der var forelagt.

De fleste delegationer mente, at analysen af **konsekvenserne** for hver løsningsmodel i konsekvensanalysen til en vis grad var klar. Mange delegationer understregede, at de anvendte **data** var mangelfulde og i mange tilfælde forældede, og at dette gik ud over analysen og konklusionerne deri. Mange delegationer savnede en klar analyse understøttet af data af forlængelsen af den periode, hvor arbejdsløshedsydelser kan overføres. En række andre delegationer mente, at Schweiz skulle have været medtaget i konsekvensanalysen i bredere omfang, særlig for så vidt angår arbejdsløshedsydelser til grænsearbejdere. En gruppe delegationer mente, at den økonomiske konsekvensanalyse vedrørende SMV'er ikke var tilstrækkelig grundig, mens andre var tilfredse med analysen. For så vidt angår de sociale konsekvenser var de fleste delegationer kun til en vis grad tilfredse med analysen. Endvidere fandt de fleste delegationer, at vurderingen af de miljømæssige konsekvenser og af konsekvenserne for forbrugerne var tilstrækkelig, og at analysen af konsekvenserne for konkurrencen var tilfredsstillende eller til en vis grad tilfredsstillende. Et overvældende flertal af delegationerne mente, at konsekvenserne for de grundlæggende rettigheder var analyseret på tilfredsstillende vis.

De fleste svarede, at konsekvenserne for **reguleringsomkostningerne** kun til en vis grad var vurderet. De bemærkede, navnlig for så vidt angår arbejdsløshedsydelser til grænsearbejdere, at der kun var anvendt begrænsede data til analysen, og at kun nogle konsekvenser var analyseret i den forbindelse.

De fleste delegationer vurderede, at der var taget hensyn eller til en vis grad var taget hensyn til kommentarerne og **henstillingerne fra Udvalget for Forskriftskontrol**. Nogle delegationer fandt mangler i konsekvensanalysens behandling af opfordringen fra Udvalget for Forskriftskontrol til mere kvantitative analyser, mens andre delegationer mente, at konsekvensanalysen var for lang.

Alle delegationer, der svarede på spørgsmålet, mente, at den rette **metodologi** var anvendt, og at begrænsningerne og usikkerhedsmomenterne var klart beskrevet. Mens delegationerne generelt var tilfredse eller til en vis grad tilfredse med den måde, hvorpå konsekvensanalysen skitserede foranstaltningerne til **overvågning** og evaluering, og med de foreslåede indikatorer, anførte de fleste besvarende delegationer, at konsekvensanalysen ikke indeholdt tilstrækkelige oplysninger om konsekvenserne af **gennemførelsesfristen**.